Не давала ще сонцеві ти
Свого тіла на злотну поталу, –
Тож на луку в полуднє піди
І віддайсь його ярому палу!

У білішій за сніг наготі
На зелену приляж оболоню
І під стріли його золоті
Своє лоно підстав, як долоню...

Хай протне тобі тіло наскрізь
Тими стрілами, тими списами,
Хай, п’яне, виціловує скрізь
І пече і пестить до безтями!

Хай пече, як огонь, гаряче, –
Ти не бійсь його, білая Ледо:
Та вогненна любов протече
В молоко твоє злотом і медом...

А як схоче, сп’яніле ущерть,
Залюбить, заголубить до смерти,
То чи ж це не найкраща смерть –
Од голубощів сонця умерти!

Прага, 1921.